

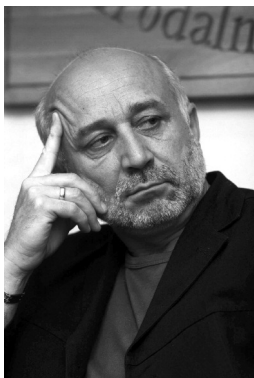
Hamis tanú

tudom
az a konkrét vágyként tolakodó emlék
nem lehet a sajátom
nem az én múltam

*a gerendára hurkolt kötél
egy apáé
a koszorúk alatt roskadozó ravatal
(mint lehetséges következmény)
az anyáé
a kisgyermeké*

nem az enyém a cselekmény
mégis benne vagyok
minden részletében
de nem tehetek semmit
mert csak úgy vagyok
ahogy halott falevélben a favágó véres verejtéke
a búcsúlevélen felsejlő vízjel

ki lehetek mégis?
ki helyett emlékszem?

egy olyan ragaszkodó idegen lehet
mint a testben észrevétlenül burjánzó elmúlás
akiben felismerhetetlen számomra az őszinte tanú

Cinkosaim vagytok

nektek gyónok
akik úgy zsonglörködtök a túlélésért
mint kamu sztorikkal trükköző ivadékaitok
önmagukért
(értetek)

pedig elloptatok a szüleitektől akárhány évet ti is
ahogy a feloldozást hazudó pap
az időtlen vezeklés szabadságát
tőletek

azt hitték
jók vagytok
de becsaptátok őket
úgy hazudtátok nekik az álmaikat
mint falvédő a házi áldást

magatokért
(akárcsak én)

mondhatom-e hát:
nem én voltam!
nem én loptam beléjük a halált!
(legfeljebb lassan csendben gyilkoló bűnjeleket?)

*nem tudtak a kassai villamoson megfújt klarinétról sem
miért haltak volna bele?*

(miért kísért mégis az az ártatlan hangszer?)

biztosan nem fillérekért bérelte

az aranyos kislány

aki ottfelejtette

a konzervatóriumból bumlizhatott hazafelé

*(nem akart mást csak jóra valónak látszani
otthon)*

én a szajrét aztán egy kocsmában adtam el

hazudnék
ha azt mondanám:
nem félek!

Nyílt színen

ott feküdt lehunyt szemmel
mozdulatlan mellkassal
az élők horizontján nagyon túl volt már akkor
búcsúztam volna tőle
meg nem is
nem tudtam hogyan kell végleg elbúcsúzni
kórteremben

nyílt színen!

ahol egy jó seggű doktornő épp vizitel
két diagnózis között
a bahamákon jár
*(ágaskodik benne az oceán kalandja
szeméből végig
a romantikus napszállta regényét törölgeti)*

ott feküdt hát anya lehunyt szemmel
mozdulatlan mellkassal
mint a jó seggű doktornő horizontján túl
páciensei
*(elhagyott kikötők
lankadt daruk
rozsdálló dokkok
kifosztott depók)*

egyszer csak fölsóhajt
kinyitja a szemét

A sikoly

az ismeretlen szobában
nincs forrás
hogyan lehetne hát patak
amiben viharfelhők tükröződnek?
nincs halk gyermeksírás sem
pedig az maga a bizonyosság lenne
hogy létezik az anya
létezik amit keres
ami történik
nem csak sikolyának díszlete

*ahogy a sötétlő égbolt mennydörgése
egy letarolt rétre
úgy hajol az üres kád fölé*

úgy kutat tekintete
mint medrét a forrásból fölbugyogó víz
mintha meztelen gyermeke
valaha is létezett volna

Temporary border (Ideiglenes határ), köztéri intervenció, Caucasus–Balkan Express | Ljubljana, Szlovénia, 2015. Fotó: Nada Žgank

Árvák

vajon én vagyok aki él?
vagy az öcsém
akit nem is ismerhettem meg?
*(nagyon kicsi voltál amikor meghalt
– így anya és apa
amíg éltek)*

elgondolkodna-e vajon
az öcsém ha élne:
élő
vagy halott vagyok-e
én?

válaszaink
tengerbe torkolló folyók
mint anya és apa

Temporary border (Ideiglenes határ), köztéri intervenció, Caucasus–Balkan Express | Ljubljana, Szlovénia, 2015. Fotó: Nada Žgank

